

Rază de soare

Florin T. Roman

Din când în când se-adună oceanul
de lacrimi și sare, strop cu strop,
flux și reflux, furtună, potop;
ca oarecând Ulise, pe drumul de întoarcere,
sunt în pericol de înec, aproape pierind,
dar e de-ajuns o rază de soare
la momentul potrivit, de care să mă prind.

Da, o simplă, efemeră rază de soare
și hop, m-am ridicat în picioare
precum un viteaz amețit de vin,
precum un artist zguduit de destin,
la renunțări, la înfrângeri alergic,
și merg iarăși înainte,
mai hotărât și mai energic.

O rază de soare fragilă și blândă
care să-mi mângâie părul rărit, barba
căruntă și amintirile înduioșate,
un David, o liră, un Saul,
o tăcere sau câteva cuvinte,
o rază ziceam,
care să-mi pătrundă în adâncul inimii
și totul e mai frumos ca înainte.

Printre ruine de dom și cadavre de clipe,
când totul pare așa de lipsit de sens,
de parcă s-ar fi prăbușit ultimele stele
peste ce-a mai rămas din visele mele,
de parc-ar fi scăpat cerul Atlas din spinare,
este esențială și-atât de binecuvântată
o rază de soare, o simplă rază de soare.